

Forfatter: Michaëlis, Sophus

Titel: Udrag fra Æbelø

Citation: Michaëlis, Sophus: "Æbelø", i Michaëlis, Sophus: *Æbelø*, 1895, s. 156. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-michs_04-shoot-idm139805117801712/facsimile.pdf (tilgået 22. september 2021)

Anvendt udgave: Æbelø

Sølver saa ud over det bakkede Land, hvis høstede Marker bar Kornet i smaa runde Tuer. Saa vidt, næsten endeløst laa det for hans Blik, at det tyktes ham, at Træer og Krat ilede bort over Bakkerne, sprang fra Jordbølge til Jordbølge over glimtende Mosevand, mens staaiblankte Hjulspor løb bort til Verdens Ende. Og der kom Søen frem, kruset og stærkt dunkelblaa, og derude laa Æbelø som en mørkegrøn Løvkuppel, skudt op af den friske Sø.

Sølver valgte Vejen langs Søen for at styre mod sin egen Gaard. Sten Basse holdt sig stædig paa Siden af ham og slog af og til høje Knald med sin lange Hundepisk. Bagefter kom den tunge Gaardfoged humpende.

»Hvem har skøttet mit Gods og min Jord, mens I holdt mig fangen?» spurgte Sølver brat og vendte sig mod Sten for at faa ham til at standse.

»Det har jeg,« svarede Sten ligegyldigt og gik bestandig videre. »Jere Folk er rendt fra Gaarde. Saa tak I mig, at jeg tog mig af Driften.«

Sølver æggedes af Hundepiskens Smæld. Han fik en ubændig Lyst til at rive ham den af Haanden og slaa ham til Jorden. Men i det samme strøg Gaardfogedens svære Legeme tæt

forbi ham: Sten havde sørget for god Bevogtning. Og tillige, da han rettede Øjet mod den frie straalende Himmel, faldt det sollyse Minde om sidste Nats uendelige Lykke ned i hans Sjæl, saa han smilede, og al Hævn tyktes ham taabelig.

De gik længe stiltiende videre. Sølvør aandede som en nyfødt. Han frydede sig over at finde sit Syn skarpt som før. Markernes faa og fjerne Lyde naaede hans Øren som indsvøbt i tykke Lag Luft. Langt borte saa han en Tøjrekølle falde, men hørte først Rammet længe efter.

Vejen førte forbi det lille Kapel med den forfaldne Kirkegaard. Plumpe Trækors, samlede af et Par Lægtestumper, var al den Pynt, der saas paa de indsunkne Grave, hvor Møsset bredte sig og Ugræsset stod stridt eller alt var skjult af det høje filtrede Traadløv af »Jomfruen i det Grønne.«

En sødlig vammel Lugt af solhedet Ambra bredte sig derfra. Uden Hegn, uden Træer laa Gravene der som en Klump vanføre Tiggere udenfor Kapellets Tærskel. Et enkelt af de skæve plumpe Kors bar et daarligt indskaaret Bogstav eller et simpelt Bomærke af krydsede Streger.